

[Glistrup]

Det er selvfølgelig altid interessant at drive samfundsvidenskabelige studier, men det vigtigste er dog trods alt hensynet til de mennesker, der ellers bliver arbejdsløse. Skal denne sag køre igennem udvalget, ved vi, at der går 4, 5, 6 uger med at få det store forslag fra arbejdsministeren igennem i udvalget, og så har man i mellemtiden allerede truffet bindende dispositioner til at afskedige tusindvis af mennesker, der overflødig bliver arbejdsløse, fordi man ikke har sikkerhed for, at § 85 a er ophævet. Jeg sætter altså det at holde folk i beskæftigelse og undgå unødigt arbejdsløshed og afskedigelser væsentligt højere end disse studiekredsting, som hr. Kaj Poulsen synes er så interessante, og som vi også godt kan gennemføre for min skyld, selv om vi har vedtaget fremskridtspartiets forslag. Jeg opfordrer derfor endnu en gang hr. Kaj Poulsen til at tænke sig om.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Vi nærmer os vel slutningen af debatten, og jeg skal prøve på ikke at forlænge den for meget.

Jeg kan sige til fru Grethe Fenger Møller, at jeg denne gang prøvede at fastholde blikket stift mod den sorte konservative muld uden at lade sjælen udfolde større bevægelser – jeg indrømmer, det kan være en belastning, en svær proces at gennemgå, men det gjorde jeg altså – og hvad hørte jeg så fru Grethe Fenger Møller sige? Fru Grethe Fenger Møller sagde eksempelvis, at der i første halvår 1981 efter regeringens forslag ville ske en stigning i dagpengesatsen på 12–13 pct. Jeg ser, at fru Grethe Fenger Møller nikker; så er vi enige om, at det er det, der er blevet sagt. Jeg har altså ikke bare lyttet, jeg har også hørt efter. Så vil jeg stille fru Grethe Fenger Møller det spørgsmål: hvis det er rigtigt, som alle på arbejdsmarkedet i dag tror, og som det fremgår af den sidste kommentar til det lønregulerende pristals offentliggørelse, nemlig at der udløses én og kun én dyrtidsportion til 1. marts og 1. april, som derefter får virkning pr. 1. april, hvordan kan fru Grethe Fenger Møller så få denne ene dyrtidsportion, som de arbejdsledige endda i deres højeste sats kun får tillagt med 90 pct. – altså 90 pct. af 90 øre – til at blive en stigning på 12–13 pct.? 90 pct. af 90 øre er vist ikke meget mere end 80 øre, og det ganget

med 40 er godt 30 kr. i forhold til 1.647 kr. Så vidt jeg kan se, er vi nede under 2 pct. eller i hvert fald omkring 2 pct.

Men det kan godt være, at man, hvis man er konservativ, kan lægge decimaler frit til, sådan at det ikke bliver 2 pct., men 12–13 pct. Jeg har stadig væk svært ved at se det.

Jeg har stadig væk også svært ved at se, at det, at ikke alle kvinder er medlemmer af en arbejdsløshedskasse, fordi de selv forlader arbejdsmarkedet, skulle være et argument imod, at de kvinder, der bliver på arbejdsmarkedet og bliver i arbejdsløsheds-kassen, får en bedre mulighed for at holde ferie ud fra det faktiske adfærdsmønster, der findes her. Jeg tror, det vil være svært at forklare andre end folk, der har blikket fæstnet mod den konservative muld, noget sådant.

Så siger fru Grethe Fenger Møller – det var vist den tredje meget interessante betragtning – at den A-kasse, der skal laves fælles for alle, og som altså skal administrere 1,7 millioner mennesker eller måske 2,4 millioner, hvis det skal være en obligatorisk og ikke en frivillig ordning – vi kender jo ikke detaljerne i de konservative tanker – skal der ikke ansættes folk til at administrere. Det er selvfølgelig et interessant perspektiv, men hvordan skal man gøre det? Vi ser gerne det konservative forslag. I dag er der jo masser af mennesker ansat til at administrere arbejdsløsheds-kasserne. De er beskæftiget uden for den offentlige regie, i kasserne selv.

Så siger hr. Lawaetz noget om, at paradoksproblemet bliver mere og mere tydeligt, jo tættere vi kommer på den højeste sats. Det har jeg svært ved at forstå. Det er ofte sådan, i hvert fald på arbejdsmarkedet, at dér, hvor afstanden mellem den faktisk udbetalte løn og den højeste dagpengesats er størst, er paradoksproblemet også størst, fordi, som fru Lilli Gyldenkilde allerede har sagt det, det, der er problemet, det, man kalder modsigelsesproblemet eller paradoksproblemet, er, at i mange situationer har de ledige ikke de kvalifikationer, som virksomhederne efter-spørger. Det kan gælde f. eks. folk med særligt datakendskab, ingeniører, teknikere af forskellig art. Man kan ikke uden videre sende en ikke-faglært kvinde ud til disse job, og hvis der nu kun går ikke-faglærte kvinder ledige, er det klart, at der er en vældig uddannelsesopgave for at sikre, at der er den tilstrækkelige kvalificerede arbejdskraft, og